

Styrelsen har ordet

Det har gått nästan fyra månader nu sedan årsmötet och den nya styrelsen sattes ihop. Vi har hunnit med tre styrelsemöten där vi bland annat har kommit fram till vilka roller alla i styrelsen har, hur vi ska konkretisera våra visioner och mål och vilken riktning våra programpunkter ska ha.

I och med den nya indonesiska ambassadörens ankomst och hans intresse för att samarbeta med SIS ser vi nu fram emot ett nyttigt och framgångsrikt samarbete med ambassaden.

Styrelsen
styrelse@svensk-indonesiska.se

Missa inte SIS picknick söndagen den 9:e juni, kl 12:00. Se sidan 4

I detta nummer

	SIDA
Styrelsen har ordet	1
Filmvisningen	1
En familjehistoria	2
SIS profilen: Intervju med Margareta Pattyranie	3
Johannes Andreassons Blogg	3
Kalendarium	4

Ordförande/ansvarig utgivare
Dewi Carina Lindstedt
dcarinalindstedt@gmail.com

Redaktör & Layout:
Ivan Agoes

Redaktion:
Kadri Chanafiah
Tess Beek-Emanuelsson
Hans Hansson (Malmö)

Medlemsärenden:
Anneli Leijel
info@svensk-indonesiska.se

Svensk-Indonesiska Sällskapet (SIS)
www.svensk-indonesiska.se
Svensk-Indonesiska Sällskapet finns på
Facebook
Postgiro 4339734-8

Filmvisningen

SIS första filmvisning för året lockade drygt tjugofem personer och den nykomna indonesiska Ambassadören D.M. Juniarta Sastrawan med fru Hanna Sastrawan till Internationella biblioteket i Stockholm en söndag i mitten av april. Trots det fina vårvädret så kunde alla njuta av popcorn, saft, godis och filmen *Emak ingin naik haji*, en enkel historia om en kämpande mor och hennes son där tillfälligheter med tur och otur till slut ledde till ett lyckligt slut. En och annan tår trillade ner för några kinder i publiken då många säkert kunde relatera till den här typen av historier.

Vi fick också höra om ett pågående samarbete mellan Jakarta och Internationella biblioteket där barnboksavdel-

ningen skulle utökas med indonesiska böcker. Vi fick även en lite rundtur på biblioteket av bibliotekarien.

Ambassadören passade på att presentera sig själv och sin fru och berättade om sin uppskattning för att SIS finns och dess arbete och ambitioner vad gäller kulturutbytet mellan svenska och indoneser. Ambassaden vill naturligtvis vara med och stödja SIS i den mån det är möjligt.

Det kom även fram att Ambassadören fyllde år så en alla sjöng en kort födelsedagsång och SIS överlämnade en bukt.

Text: Ivan Agoes
Bild: Anik Sundqvist

En familjehistoria

Min stamfader – Robert Lieve Jasper van der Capellen tillhörde en mycket gammal adlig släkt som sägs ha kommit från Frankrike. Den förste som nämns i släkten van der Capellen är Riddare Henricus de Capella år 1287. Han bodde i Cleve närmare bestämt i Bislick vid Wesel. Av Henricus tre söner bosatte sig en i Nederländerna där släkten blev mycket känd. De var ett stridbart släkte som stred för Hollands självständighet mot fransmän och spanjorer och för ett fritt folk mot förtrycket från ståt-hållarna Oranien. De stödde Nordamerika i striden mot Engelmännen och i Nederländska Ostindien kämpade man för ett liberalt synsätt där det inhemska folket skulle få större ekonomiskt oberoende och bättre utbildning och där det indonesiska kulturarvet lyftes fram.

Min stamfader föddes i Bunnik, en stad nära Utrecht, den 23 oktober 1784. Han erhöll titeln baron den 18 februari 1827, en titel som kunde gå i arv till hans arvingar. Eftersom han var yngste son kunde han inte ära godset, utan som många andra unga adelsmän valde han den militära banan. Han började som kapten och slogs mot Napoleon i Waterloo och visade där mycket mod, därför fick han en hög militär utmärkelse. År 1815 reste han med sin bror till nederländska Ostindien. Brodern hade blivit utnämnd till Gouverneur Generaal (drottningens sändebud), dvs. den allra högsta tjänstemannen i administrationen av nederländska Ostindien. Under fyra års tid tjänstgjorde Robert Lieve Jasper van der Capellen som löjtnant i N.I.L. (nederländska Ostindiska armén).

År 1820 blev R.L.J. van der Capellen utnämnd till resident (högste tjänsteman) över Preanger provinsen som ligger sydväst om Batavia (nuvarande Jakarta). Under sin tid som resident gjorde han mycket gott. Bl.a. förbjöd han införsel, försäljning och missbruk av opium i provinsen. Vidare deltog han aktivt i räddningsarbetet vid det stora vulkanutbrottet av Galunggung 1822.

Under sin tid som resident i Nederländska Ostindien i Bandoeng lärde han känna den indonesiska kvinnan Nyi Raden Saripah, hon var dotterdotter till

Bandung på den gamla tiden

Raden Tumenggung Anggadireja, furste av Bandung. R.L.J. van der Capellen och Saripah fick en son tillsammans den 15 januari 1825. Den 22 december 1825 adopterades sonen av sin far och den 16 februari 1830 döptes han till Adolph Robertsen. Genom att adoptera sonen gav fadern honom en acceptabel social ställning. Men även om Adolph blev erkänd som R.L.J. van der Capellens son, fick han varken efternamnet van der Capellen eller den adliga titeln.

Den 2 februari 1826, dvs. när Adolph var 1 år, reste van der Capellen till Holland tillsammans med sin bror. Där upprätthöll han inga ämbeten utan levde ett stillsamt liv med lantbruk och jakt. Han levde mycket enkelt och avstod sitt överflöd till fattiga och nödställda i området. Han dog 1860 i Middachtersteeg som ligger i närheten av Zutphen i Nederländerna.

Adolph Robertsen uppfostrades av R.L.J. van der Capellens uppföljare som resident i Preanger provinsen. När han var tolv år gammal flyttade han till Dr. Woltherus Robert baron von Hoëvell som var predikant i Batavia och som var släkt på modernets sida med van der Capellen. Här bodde Adolph åren 1837 till 1848 och fullföljde sin utbildning. I december 1841 när han var 17 år gammal började han arbeta i den Nederländska administrationen där han fick plats som kammarskrivare. Sex år senare avlade han en examen som möjliggjorde för honom att söka högre tjänster inom den holländska byråkratin.

Under åren 1853 till 1893 fick han sex barn med en indonesisk kvinna som han

gifte sig med efter sin fars död. I samband med giftermålet döptes hans hustru och fick då namnet Elise. Adolph arbetade fram till 1862 då han slutade på egen begäran. Vid sin fars död ärvde han dennes förmögenhet. För pengarna köpte han mark och en stor gård. Han arrenderade ut marken

men innehavaren av arrendet misskötte allt vilket ledde till att marken så småningom blev värdelös och Adolph förlorade alla sina pengar. Resten av sitt liv fick han, hans fru och deras sex barn leva på en mycket liten pension. År 1870 flyttade de från Batavia till Depok. Här fanns en kristen församling och Adolph blev en god förebild genom sitt sätt att leva och sin undervisning i kristendom. Han dog 1888 och var då 63 år gammal och begravdes i Depok på den kristna kyrkogården.

Under sitt liv uttalade Adolph många gånger önskemålet om att få ta släktnamnet van der Capellen. Först efter hans död löste sig namnfrågan. När man skulle anmäla hans död konstaterade tjänstemannen att han felaktigt fått efternamnet Robertsen. Och att hans barn måste rätta till detta. Adolphs äldste son skickade därför in en förfrågan till Justitiedepartementet i Batavia om att få ändra namnet Robertsen till van der Capellen. Efter en lång och krånglig utredning beslutades det att Adolphs barn och barnbarn skulle få namnet van der Capellen. Detta var i oktober 1888. Däremot fick de avslag på ansökan om att få bli inskrivna i den holländska adelskalendern med motiveringen att Adolph Robertsen var född utom äktenskapet.

Adolphs andre son, Adolph Levinus (Dop), min farfarsfar, gifte sig med en flicka vars föräldrar båda var födda i Holland. Dop och hans hustru Maria Louisa fick 7 barn, varav den 4:e i ordningen var min farfar Woltherus Adriaan (Jan). Jan hade läshuvud och fick därför först ta studentexamen i Batavia och därefter studera i Leiden i Holland.

Forts. s 3

En familjehistoria

Han studerade indologi, en studie som förberedde honom för den koloniala statsförvaltningen i Nederländska Ostindien. Han slutade sin karriär som resident i Cirebon åren 1936-1940. Han gifte sig 1914 med Constance Wilhelmina (Dieke) Vernet som härstammade från franska hugenotter som kom till Nederländska Ostindien samtidigt som Raffles. De fick tre barn tillsammans varav den äldste var min far, Constant

(Conny) Adriaan van der Capellen. Conny fullföljde sin gymnasieutbildning i Holland strax före andra världskriget och läste därefter indologie som sin far i Utrecht under kriget. Efter kriget gifte han sig med min mor och åkte sedan ganska snart tillbaka till Indonesien som NICA officer för att delta i de sk "Politioenele Acties" dvs. den militära offensiv som genomfördes av Nederländerna på Java och Sumatra mot Republiken

Indonesien under dess kamp för sin självständighet. På väg till Bandoung, för att besöka sina föräldrar som han inte sett på många år, hamnade han i bakhåll och mördades. Min mor blev ensam kvar havande med mig. Hon gifte sig efter några år med en ung svensk student och vi flyttade till Sverige 1950.

Text: Connie van der Capellen

SIS Profilen: Margareta Pattyranie

INTERVJU MED MARGARETA PATTYRANIE

Jag fick en *déjà vu* känsla när jag klev in i festlokalen i Hartwickska huset tidigare i januari. Det var gott om tid till att årets julgransplundring skulle gå av stapeln. Maggan - vi kallar henne så - var redan där upptagen med att iordningställa serveringsbordet. Det var som förr i tiden när hon var ledamot i styrelsen, Margareta var åter i centrum av förberedelserna.

Tillsammans med sin make Carel Pattyranie, tillhör Margareta SIS-veteranerna. Hon har varit medlem i SIS sedan nystarten den 28 maj 1989 vid ett möte i Torsviks skola på Lidingö. Det var bland andra Carel, Margit Muljadi, Amy och Willy Lasut som startade om den då vilande föreningen på uppmaning av dåvarande Indonesiska ambassadören, berättar Margareta.

Margareta var redan från början aktivt arbetade i bakgrunden för SIS under den tid maken Carel satt i styrelsen, där han var vice ordförande i olika omgångar. Att baka kakor, sy danskläder, sälja kaffe/té och entrébiljetter, att tillaga sina berömda *lumpior* (indonesiska värrullar— red. anm.) till olika evenemang och att distribuera medlemstidningen Sahabat var några sysslor som tillhörde hennes fritid. År 2001 lät hon sig övertalas att vara ledamot i styrelsen.

- Även om jag satt i styrelsen i 8-9 år, så var jag inte en så aktiv idéspruta! Var nog mest administratör, skötte sekrete-

Margareta Pattyranie

rar- och kassörsjobb och utskick av Sahabat., säger Margareta.

I SIS-styrelsen har Margareta haft olika viktiga roller som varje förening måste ha för att fungera. Hon har varit föreningens kassör, medlemsansvarig och sekreterare i olika etapper. Till slut fick hon axla alla tre ansvarsområdena samtidigt. Medan ordförande växades under åren, satt Maggan kvar som en garanti för SIS:s fortlevnad och kontinuitet, tills hon lämnade styrelsen 2009.

Att sitta i en styrelse för en ideell förening är inte bara ett förtroendeuppdrag utan också innebär att man är beredd att avsätta mycket av sin fritid till ett oavlönat och oglamoröst arbete.

Vad hade du för drivkraft?

- Åtar man sig ett styrelsearbete ska man också satsa helhjärtat. Det är roligt att

sitta i styrelsen. Alla strävar mot samma mål: att försöka hitta och göra trevliga arrangemang. Tyvärr blir inte uppslutningen alltid så stor från medlemmarna. Men det är svårt att få ledamöter till styrelsen och många vill inte nagga på sin fritid.

Sedan omstarten har medlemsantalet sjunkit från flera hundra till drygt hundra idag. Det är ett bekymmer för SIS enligt Margareta.

- Familjerna med adoptionsbarn var stommen i starten av SIS. Man kanske kan tycka att de barnen skulle kunna ha ett större intresse av föreningen genom sitt ursprung. SIS är mer och mer en förening för svenskar som är intresserade av Indonesien. Det finns ändå en del som har en indonesisk förälder, som är intresserade av att vara med i SIS. Tyvärr missar SIS många indonesiska medlemmar som istället träffas via *arisan* (en indonesisk traditionell spar- och kreditgrupp – red. anm.) och andra grupper. Det är tråkigt för att SIS ska vara för både svenskar och indoneser. Det är då det sker ett kulturutbyte.

Behövs SIS?

- Om jag tycker att SIS behövs? SIS behövdes i varje fall. Indonesiska ambassaden har till och från tyckt att SIS har varit viktigt och ställt upp på många arrangemang under årens lopp. Detta är dock helt beroende av besiktningens chefs intresse. Jag har i alla fall haft mycket roligt och trevligt genom mitt medlemskap i SIS.

Text: Kadri Chanafiah

Returadress: Förmansvägen 22, 6tr. 151 47 Södertälje.

Johannes Andreasson - Bloggen

Far och flyg, i Indonesien

10 maj 2012

En följd av att Indonesien är ett ö-rike är att det blir viktigt med transportmöjligheter för att knyta öarna samman och förflytta gods och människor. Båt och flyg är modellerna för att ta sig mellan öarna. Denna gång tar vi flygen. Och det är en historia med flera tråkiga inslag.

För att börja från ett annat håll; EU håller sig med en lista över flygbolag som på grundval av tekniska kriterier förbjuds att landa i EU. Den så kallade svarta listan över flygbolag. På denna lista befinner sig samtliga indonesiska flygbolag förutom sex stycken, övriga ca 50 bolag håller inte måttet.

Och skälen till det är goda, olyckor inträffar, underhållet av planen håller inte bra standard, planen själva håller inte måttet, och piloterna... nyligen arresterades några piloter med metaamfetamin på karaokebarer.

De godkända flygbolagen håller emellertid god standard, och det går att resa billigt och säkert till många platser i landet.

Så var inte rädd att flyga i landet, men håll dig till de godkända bolagen.

Text: Johannes Andreasson

Johannes Andreasson påbörjade för drygt ett år sedan sin första utlandstjänstgöring i Indonesiens huvudstad. Han har dessförinnan gått UD:s diplomatprogram i Stockholm samt bland annat praktiserat på ambassaden i Washington D.C. och pluggat arabiska i Kairo. Det här ett av hans blogg inlägg som ni kan läsa mer av på hemsidan <http://blogg.ud.se/forstation-jakarta/>

Text: Ivan Agoes

Kalendarium

SIS PICKNICK

Lördag, 9 juni från kl.12.00

RÅLAMBSHOVSPARKEN
Norr Mälärstrand

- ✓ Knytkalas
- ✓ Vi träffas vid lekparken

PASAR MALAM!!

Datum: 2012-10-27
Plats: Tensta Träff

Datum och plats är bokad och vi vill att ni sparar datumet så att ni kan komma. Hösten må kännas långt bort men rätt vad det är så dyker den upp som gubben i lädan, och då vore det ju skoj med en dos indonesisk kultur!

SIS styrelse

Du har väl inte glömt att betala årsavgiften? Bli medlem nu!

Årsavgiften för en familj 225 kr/år, för en person 175 kr/år, studerande 100 kr/år

Postgiro 4339734-8

Uppge namn, adress och e-postadress!!